ABSOLUT SIGUR

(din volumul Vântul schimbării, — The Winds of Change, 1988)

După cum prea bine se ştie, în acest secol XXX al nostru, zborurile spaţiale sunt teribil de lungi şi plictisitoare. Căutând modalităţi de amuzament, mulţi membri ai echipajelor încalcă restricţiile privind carantina şi aduc creaturi de pe numeroasele planete locuibile pe care le explorează.

Jim Prostul avea o rokă, pe care o denumise Norocica. Aceasta stătea pur şi simplu locului, semănând cu o piatră, totuşi câteodată îşi ridica marginea inferioară şi absorbea zahăr pudră. Altceva nu mânca. Nimeni n-o văzuse mergând vreodată, dar uneori nu se afla chiar acolo unde credeau oamenii că se găseşte. Exista o teorie potrivit căreia se mişca atunci când n-o privea nimeni.

Bob Laverty avea un elivierme botezat Băiatu'. Acesta era verde şi trăia pe bază de fotosinteză. Uneori se deplasa, pentru a ajunge într-un loc mai luminos, şi-şi răsucea corpul vermicular, avansând foarte încet, precum o elice.

Într-o bună zi, Jim Prostul l-a provocat la o cursă pe Bob Laverty.

— Norocica mea, a spus el, îl poate învinge pe Băiatu'.

— Norocica ta, a pufnit Laverty, nu se clinteşte.

— Facem prinsoare?

Întregul echipaj a fost implicat în pariu. Până şi căpitanul a riscat o jumătate de credit. Toată lumea pariase pe Băiatu'. Cel puţin, eliviermele se mişca.

Jim a onorat fiecare rămăşag. Vreme de trei călătorii, nu Cheltuise nici un sfanţ din salariu; de aceea, a pariat totul pe Norocica.

Cursa a început dintr-un capăt al Marelui Salon. În capătul opus fuseseră aşezate o grămăjoară de zahăr pentru Norocica şi o lanternă aprinsă pentru Băiatu'. Imediat, eliviermele s-a încolăcit şi a pornit să spiraleze, lent, spre lumină. Echipajul chiuia, încurajându-l.

Norocica stătea locului, fără să se clintească.

— Zahăr, Norocica. Zahăr, a rostit Jim, arătându-i direcţia. Norocica nu se mişca. Aducea mai mult decât oricând cu o piatră, totuşi Jim nu părea îngrijorat.

În cele din urmă, când Băiatu' parcursese jumătate din lungimea salonului, Jim Prostul s-a adresat nepăsător rokei:

— Dacă n-ajungi acolo, Norocica, o să pun mâna pe-un ciocan şi-o să te fac pietricele.

Atunci au aflat oamenii pentru prima dată că rokele puteau citi gândurile. Tot atunci au aflat oamenii pentru prima dată că rokele se puteau teleporta.

Nu-şi terminase Jim ameninţarea, că Norocica a dispărut pur şi simplu de la locul ei şi a reapărut deasupra zahărului.

Bineînţeles, Jim a câştigat toate pariurile şi şi-a numărat încet şi tihnit banii.

— Ştiai că blestemăţia aia se putea teleporta? I-a întrebat cu amărăciune Laverty.

— Nu, nu ştiam, a răspuns Jim, dar ştiam că va câştiga. Eram absolut sigur.

— De ce anume?

— Este o vorbă veche, pe care-o ştie toată lumea. Prost să fii, noroc să ai.